

LUSTRACNÍ POKRAČOVÁNÍ ANEB CURRICULUM VITAE AUCTORIS

Jak si věrný čtenář této řady během pěti let (= *lustrum*) povšimnul, životopis jejího autora je vždy podán přiměřeně tomu, co knížka podává: jako životní příběh svázaný s osudem svazku a směřující od narození pisatele k vydání knihy. Každé vydání je jeho sebevydáním. Vstup odpovídá výstupu: dílu i životu. Životní příběh není sled, leč běh (*curriculum*) událostí, které se neudály, nýbrž sběhly. Příběhy událostí mají spád: vpadly v **TEĎ**, vběhly.

Každé ohlédnutí je ohledem z **TEĎ** s ohledem k **TEĎ**. Vzhledem k **TEĎ** má života běh vzhled jako spěch: počínání spěšné a směšné, zřídka úspěšné, vždy však uspěchané, mířící od počátku — od početí, bez odpočinku — k spočinutí v **TEĎ**, **SEM**, kde **JSEM**, **KDO JSEM** může říci každý, spolu s Hospodinem, Descartem a delfským Vládcem: společně s Počátky a Lůny (*DELFOI* — životy, útroby) skutečnosti a zkušenosti světa svého života. Skutečnost zkušenosti, zkušenost skutečnosti, kterou cestou životem učinil, z kterých je učiněn: utkán z příze v tkanivo podivuhodných setkání.

Z **TEĎ**, z hledišť po okolí ještě podivuhodnějších okolností, patří na jeviště představení s otevřeným dějem, který k němu patří, leč přesahuje obzor zkušeností, okraj patření do krajiny až po kraj krajních možností. O tom, co se nachází za ním, neměl autor-*auctor* (= zvěšova-
tel, zvelebitel) a divák-*THEOROS* (= zvěstovatel, velebitel) velkého představení ani nejmenší představu, dokud je nese-psal: z písmen nesložil. Hodnota se stanoví, určí, ukáže, zjeví v aukci. Aby se naplnila Písma.

Uplynulé autorovo *lustrum* ilustrovalo přiměřenost předešlých pětiletí, předcházejících dávným počátkům Golema, v jeho zárodečně

prvotně, obětinně prvotně. Neubauer zatím putoval trojicí posvátných, svatých, mocných míst — *power places of revelation*: EREC JISRAEL (JERUŠALAJIM, BET LECHEM, KAFAR NAHUM, SEFAT...) — Svatou zemí, Logres (*Cornwell, Glastonbury, Din Tagel, Cadbury-Camelot, St.Michal, Land's End*) — tajemnou zemí kamenných a obilných kruhů a bájných okruhů příběhů Kulatého stolu a Svatého Grálu, a brabantskou Nizozemí (Rotterdam, Hertogenbosch), kde žil a tvořil záhadný Jerome van Aeken, prorok Stvoření.

Že se mu — kdysi a kdesi — zjevil Svatý Grál, to nám před pěti lety zamlčel. Že Ho mezitím našel, nám dnes dovolil oznámit. (Není to výsada: sám o tom povídá, kde se dá!) Ne však ten, který kdy spatřil: Grál mystický, tajemný, nebesky vznešený, Krví živého Boha naplněný — dokonalý, nýbrž ten, který mu vždy patřil: Grál magický, temný, zemsky propastný, duchem mrtvého boha utvořený, mocí Jména oživený, známý co Golem — GALM, to jest: ‚nedokonalý‘, ‚neukončený‘. Shledal, že je to ten, co hledal: člověka podobu — hliněnou nádobu. To byl ten cíl, do něhož vlil celé své hledání: zázračné setkání — obsah zjevení, převratné sdělení, jehož se mu dostalo ve Svaté zemi, na cestě nikoliv do Damašku, nýbrž do Safedu, duchovního ústředí kabaly, ve kterém rozpoznal mateřskou obec (= *MÉTROPOLIS*) Novověku.

Šestero setkání jej přivedlo k poznání cíle životního smyslu. Autor konečně obdržel odpověď na otázku, o čem je věda: co zkoumá, co je jejím obsahem. Zní prostě, ba sprostě — pohoršlivě. Předmětem Vědy (přírodovědy — *science*) je duchovní skutečnost Boží! Věda, vlastní náboženství Novověku, se zabývá zjevením: zjevením ducha-přízraku Boha, toho, jenž je mrtev a uložen v písmu. Z prostoru-Místa jeho odpočinku (dne sedmého-Saturnova), věda vyvozuje text, sestavuje vzorce, odvozuje kouzelné formule účinné mocí tajemných, nevýslovných-nevyslovitelných Jmen Zesnulého. To pak je obsahem Zjevení — poselstvím Sdělení: vědecká racionalita není logická, nýbrž logistická; je syntaktická, nikoliv sémantická. Věda se neopírá o racionalitu pojmů, představ a kontextů; používá racionalitu kalkulů, sestav a textů. Nespočívá v poznání, nýbrž v Podání — KABALA, v židovské mystické tradici předávání Jmen: šémů, probouzejících v trpné hmotě činnou sílu, genů, činících z neživých látek živá těla, a programů — měkkého zboží počítačů — golemů — tvůrců duchovních světů „virtuální reality“ (doslova „mocné skutečnosti“, „skutečnosti Síly“ — *vis, virtus*).

Původně — v době zrodu *Golema I* — žil autor přesvědčením, že s kybernetikou, která vidí povahu skutečnosti nikoliv ve hmotě, ale v informaci, se ohlašuje nový věk, jehož pravda nás vysvobodí. Nové pojetí slibovalo vyvést z otroctví, vymanit z područí mechanismů působících násilím skrze velikost, množství, sílu a dopad. Posléze poznal — zakusil, naznal — že vědou poznávaná skutečnost je a vždy byla sama informací. Prostor a hmota, pole a síla, látka a energie jsou jen druhotné projevy téže objektivní reality — zvláštního případu reality virtuální. Stroje a nástroje, zařízení a přístroje jsou jen dobovým, primitivním, nepřilíš vhodným a pramálo vtipným způsobem implementace.

Prohlédnutí omylu přivedlo autora k nahlédnutí: k obratu (*Kehre*) v jeho postoji. Kybernetika nepřináší svět nový-přicházející, nýbrž zjevuje svět starý-odcházející; odhaluje jeho podstatu. Přírodní zákony a zákonitosti, hmota a objektivita, chemismy a mechanismy, atomy a částice, molekuly a makromolekuly, příčiny a následky... to vše nejsou než převleky, masky a obaly, vazby a přebaly jednoho základu, stejného východiska. Předmětem vědy je stále totéž: pořadí písmen — editovatelný text.

Liber scriptus proferetur... Jako by kniha, k níž byla příroda od počátku vědou přirovnána, se dnes rozevřela zcela — zela dokořán. Ve spleti tohoto kořání — tak jako v ohnivém keři — dlí textový editor a grafický procesor. Text je v ní uložen v elektronické podobě. Ve všech možných obměnách! Je to skutečnost všech svých možností: všemocná všemožnost.

Informatika je apokalyptika: zrcadlo nastavené tomuto světu, *jehož tvářnost pomíjí* (1. Kor 7.31); ne snad proto, že je tělesná-přirozená, nýbrž že je duchovní-nepřirozená, z cifer slepená, zašifrovaná.

Tohoto obratu, tohoto převratného zjevení se týká vyprávění o dalších podivuhodných setkáních, o něž je golemovské téma v tomto rozšířeném vydání obohaceno.

POJEDNÁNÍ A VYPRÁVĚNÍ O SVATÉM GRÁLU

Poněvadž i Židé znamení žádají, i Řekové hledají moudrosti. Myť pak kážeme Krista ukřižovaného, Židům zajisté pohoršení a Řekům bláznovství. Ale samým povoláním, i Židům i Řekům, Krista, Boží moc a Boží moudrost. Nebo to bláznovství Boží jest moudřejší nežli lidé a mdloba Boží jest silnější, nežli lidé. (1.Kor 1.22—25)

MYTHOS A LOGOS

PROLOG

Aristotelés ve stáří napsal, že čím je osamělejší, tím více se z něj stává *FILOMYTHOS* — milovník mýtů. Je to překvapující doznání. Filosofie začala jako kritika mýtů: bájná vyprávění označila za nepodložené domněnky, zavádějící, ba škodlivé výmysly. Skutečného vědění, *EPISTÉMÉ*, lze nabýt pouze poznáním, jehož základem je *LOGOS*, to jest vědecké zkoumání, soustavný výklad, rozumový náhled či logická úvaha. Naproti tomu *MYTHOS*, čili vyprávění, tradovaný příběh (například báje o vzniku světa, bohů a lidí, pověsti o významných událostech a činech) představuje pouhé mínění, *DOXA*. O vědění se lze přesvědčit, zatímco mínění mohu, ale nemusím věřit. Podle Platóna mohou mýty sloužit nanejvýš k tomu, aby se těm, kdo nejsou schopni kráčet po náročných cestách logu, dostalo pravdivých mínění čili správných názorů; tyto ‚didaktické mýty‘

však musí podléhat cenzuře filosofického náhledu. Sám Aristotelés, Platónův žák, přivedl filosofii na cestě logu ještě dál – směrem k vědě. Právě proto je uvedené doznání tolik udivující. Předvedeme si, že je není třeba chápat jako slabost stáří, nýbrž sílu zralosti, plod lásky k moudrosti, pronikající nejen od vyprávění k jevům, od zkušenosti k vědě, nýbrž ještě hlouběji: k původu toho, co je předmětem vědy.

Dnešní věda v podstatě sdílí Platónův postoj k mýtu. Staré mytologické výklady světa byly nahrazeny výkladem vědeckým. Nová, druhotná vyprávění („metanarace“) plní pouze didaktickou úlohu. V rámci tzv. popularizace vědy smí být vědění podáváno pomocí zábavných příběhů a názorných příměřů. Avšak tím podstatným zůstávají zákonitosti, data a fakta. Vlastní pravda má výhradně podobu vědeckých poznatků a strukturu logických schémat. Jádrem tohoto postoje je přesvědčení, že povaze skutečnosti odpovídá výklad a nikoliv vyprávění, pojmy a nikoliv představy, vztahy příčinné závislosti, a nikoliv vztahy podobností či dějových souvislostí. To vše spočívá na předpokladu, že skutečnost je předem dána, že je hotovou soustavou, bez času a děje.

Filomytický postoj ke skutečnosti je jiný. Jsoucno není daností, nýbrž dějem. Nejpřiměřenější způsob porozumění skutečnosti je proto vyprávění, tedy *MYTHOS*. Skutečnost však není vlastním **obsahem** vyprávění, nýbrž jeho **látkou**. Proto je *MYTHOS* nejen dřívější než *LOGOS*, ale také původnější, základnější. Kdykoliv vyprávíme příběh nebo nasloucháme vyprávění, zakoušíme skutečnost samu. *LOGOS* je druhotný způsob, jak tuto původní, narativní zkušenost vyložit a vysvětlit.

Samotné mýty nic nevykládají ani nevysvětlují, nýbrž vyprávějí. Vyprávění nemá **předmět**, který je, nýbrž obsah, který se **děje**. Příběh neinformuje, nepopisuje, nekonstatuje skutečnost, nýbrž spřádá a rozvíjí její děj. Mytický člověk od svého bájesloví nečeká odpovědi na otázky nebo řešení problémů. Své porozumění světu nečerpá z konkrétního obsahu, nýbrž ze **smyslu** vyprávěného děje: z vnitřních poukazů a souvislostí, z představ, u nichž jeho obrazotvornost přebývá a na nichž se formuje. Tak mysl vstupuje v soulad se skutečností. Vyprávěním a zpěvy se člověk stává součástí události světa. Jeho duše se tím dostává do rytmu a pohybu, který je v souladu s řádem skutečnosti. A spolu s ním též duše ostatních lidí. Vyprávění není sdělováním (informací), nýbrž sdílením (komunikací).

Tak povstává **svět** určitého společenství, jeho kultura, vtělená